

Hồi Thứ Ba Mười Bảy

KHÁM PHÁ MẬT ĐIỆN HOÀNG CUNG

Tiểu Tà, A Tam, A Tứ không phải nhập cung mà đi đến một nơi như thạch bảo.

Ngôi nhà đá này phía trong chia làm nhiều gian, mỗi gian trưng bày rất nhiều hình tượng rồng phụng.

Tiểu Tà được ở một nơi thoáng mát, ăn uống sang trọng nhưng rất cô đơn, không được tiếp xúc với một ai, đôi khi muốn tìm Hắc Y Thiếu Nữ để tâm sự thì cô gái này cũng biến đi đâu mất.

Sau khi đã tắm rửa sạch sẽ, cả ba người mặt mày sáng láng trông rất uy phong. Tiểu Tà nói:

– Bây giờ phải làm sao để gỡ sợi dây oan nghiệt này?

A Tam nói:

– Người con gái thần bí đó hoặc may có khả năng.

Tiểu Tà bực bội nói:

– Tại sao cô ta không chịu đến đây?

A Tam nói:

– Người con gái đó nhất định sẽ đến đây mà.

A Tứ nói:

– Tốt hơn là đi tìm cô ta, đừng chờ đợi.

Tiểu Tà nói:

– Tìm ở đâu?

– Ở hoàng cung! Cô ta là tỳ nữ thì phải ở trong hoàng cung rồi

Tiểu Tà trợn mắt:

– Ai nói với người cô ta là tỳ nữ? Nếu là tỳ nữ sao lại sang tận Trung Nguyên hoạt động?

A Tứ lập tức chữa:

– Em chỉ góp ý kiến thôi, đừng có nóng mà!

Tiểu Tà nói:

– Nếu nghe lời người thì chết chắc trong tay người rồi.

A Tam đặc ý nói:

– Cách em nói còn tốt hơn. Đợi lâu rồi cô ta cũng đến mà.

Tiểu Tà cau có:

– Nếu không đến thì sao? Ta bắt người cột vào đầu dây “Thất Thiên Thằng”, chịu không?

A Tam nheo mắt:

– Em chỉ nói chơi thôi, đừng tưởng thật!

Tiểu Tà nhìn hai người, hỏi:

– Bên ngoài có hòa thượng canh giữ chúng ta không?

A Tam nói:

– Có mười mấy người đang canh gác. Hình như võ công không kém.

Tiểu Tà chửi:

– Tệ hại! Số người này ăn no rồi không có chuyện gì làm, cứ canh gác tại đây hoài sao?

A Tam nói:

– So về hòa thượng phái Thiếu Lâm chúng tôi thì chúng nó còn làm biếng hơn nhiều. Luôn cả đi tiêu cũng không đi xa, một động tịnh nhỏ cũng không có.

Bỗng nhiên Tiểu Tà “hừ” một tiếng, nói:

– Bọn nó ngồi mãi nơi đó canh gác thì làm sao thiếu nữ áo đen đến đây được?

Thực ra, bọn người hòa thượng này không phải ở đây để canh giữ các cung nữ, mà đang tịnh tâm cùng với Tiểu Tà. Đương nhiên, Tiểu Tà muốn ra đi bọn chúng sẽ cản lại.

A Tam nói:

– Không thể được! Cung nữ nhất định có con đường khác.

A Tứ nói:

– Không lẽ trong hoàng cung lại có mật đạo sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Cũng có thể! Điện này rất gần hoàng cung muốn thiết kế mật đạo rất đơn giản. Hơn nữa trong cung nếu có người muốn triều bái đâu cần phải đi vòng vào cho mệt. Đường mật đạo không phải an toàn và thuận lợi hơn sao?

A Tam nói:

– Tiểu Tà Bang Chủ, anh đoán xem mật đạo ở nơi nào?

Tiểu Tà nói:

– Nếu mà triều kiến thì đã có mật điện thứ hai rồi.

Rất dễ dàng, Tiểu Tà và đồng bọn từ bên trái tìm ngay được mật đạo. Hắn chỉ phiến đá dưới chân, nói:

– Nơi này có dấu phiến thạch, chứng tỏ có người ra vô thường xuyên.

Tìm đến bức tường có một bức tượng Phật bóng láng. Tiểu Tà không cần suy

ngẫm, nắm bức tượng xoay qua, tức thì phiến đá mở ra.

A Tam cười:

– Cơ cấu giống như trong mật điện ở Ky Mộc Sơn.

– Không sai! Cơ quan này có thể do một người kiến trúc. Ta chỉ cần nhìn Phật Tượng cũng đã biết Khai Quang nơi nào rồi.

Địa đạo xuất hiện.

Nhìn thấu vào trong có một tòa đại sảnh. Ba người đi khỏi thì hướng về nơi nào có đàn bà tìm tới.

Không bao lâu, ba người đã nhìn thấy một tiểu cấu trúc, trên cửa sổ treo rất nhiều vật trang trí bằng bông hoa, chứng tỏ tòa kiến trúc này dành cho đàn bà ở.

A Tam cười:

– Ha...ha...! Phòng số một không biết có người đẹp nào không?

Tiểu Tà nói:

– Bước vào sẽ biết.

A Tứ nói:

– Nếu là khuê phòng thì người đẹp đang mặc áo ngủ.

Tiểu Tà giễu:

– Nếu gặp trường hợp như vậy thì sao?

A Tam gãi gãi cái đầu trọc:

– Chỉ còn có cách tìm một người ôm cứng lại.

A Tứ le lưỡi:

– Xưa nay em không làm những chuyện không chắc chắn. Thôi! Anh để A Tam nhiệm thu môn này được rồi.

Tiểu Tà cười khế, hướng về khuê phòng chạy tới.

Bên trong, đừng nói đến mỹ nhân, luôn cả một bóng người cũng không thấy.

Trong phòng có mùi thơm hoa lài, ở giữa trải nệm đỏ chót, đồ vật bố trí rất gọn gàng, hình như chưa có người ngủ ở đây.

A Tứ nói:

– Mộng mỹ tiêu tan rồi!

Ba người rất nhanh, tìm kiếm khắp nơi.

A Tứ kéo một học tử ra, phát hiện rất nhiều châu báu, nữ trang, thỏ dài:

– Ô! Số đồ này rất đắt tiền, một viên châu bảo cũng tiêu được vài ba tháng.

Tiểu Tà nói:

– Số đồ vật này do Thái Sơn Bảo làm ra. Bất kỳ vật gì cũng do Thái Sơn Nhân tạo tác.

A Tứ hỏi:

– Anh muốn nói Phiên Quốc và Thái Sơn có quan hệ làm ăn phải không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không phải làm ăn mà là chúng nó có cấu kết.

A Tam ngạc nhiên:

– Cái gì? Cấu kết tạo phản sao?

Tiểu Tà khẽ cười:

– Đúng như vậy.

A Tam, A Tứ có vẻ nghi ngờ:

Tiểu Tà giải thích:

– Lâu nay có danh hiệu Thái Sơn Nhân sẽ dễ dàng đi khỏi quan ngoại. Vả lại, nếu không có tài lực của Thái Sơn Nhân làm sao Vệ Tiên đủ sức nuôi dưỡng chiến tranh?

A Tam nói:

– Thì ra các báu vật đều mang danh Thái Sơn Nhân. Kỳ này phải ra tay thu phục chúng nó trở về mới được.

Tiểu Tà hối thúc:

– Cứ đi đi! Làm xong chuyện này mới giải quyết. Chúng ta mau đi tìm cô gái thần bí đi.

Ba người tiếp tục tìm khắp nơi, gặp không ít cung nữ, nhưng đều không phải cô gái thần bí đó.

Ba người vẫn không cam tâm thất bại, hướng về một căn nhà cô lập nơi xa cung điện một chút.

Bước vào khung cửa màu đen là một con đường rải thảm đá.

A Tam nhỏ tiếng:

– Tại sao cung đình này lại có vẻ hoang vắng vậy?

Tiếng nói chưa dứt, đèn bỗng tắt tối om, tiếp theo có mấy đạo hào quang chiếu sáng, lạnh lạnh trùm về phía ba người.

Tiểu Tà hét lên:

– Coi chừng có mai phục!

Tức thì rút phi đao ra thủ thế.

Sát chiêu đã khởi động, bóng phi đao tung ra sáng chói. A Tam, A Tứ cũng không chần chừ, cử chưởng phát ra “Đại bi chưởng” hợp công. Đây là một chiêu

quyết định thắng bại. Nhưng đối phương cũng không chịu thua. Nếu cả hai bên tiếp tục thi triển công phu trong bóng đêm thì sẽ có nhiều hậu quả.

Nhưng không lâu, tất cả đã chìm vào im lặng.

Tiểu Tà nói:

– Sao rồi?

A Tam cười khúc khích:

– Ôi chào! Lưng sau trúng một dao hơi đau.

A Tứ nói:

– Ta còn may hơn, chỉ bị xén rách áo quần thôi.

Tiểu Tà cười nhạt:

– Ta rất thâm hiểm! Hai dao vạt trúng đùi phải và lưng bên phải. Số người này võ công rất cao.

A Tứ đốt lên một quả liệt tử, thấy bốn người truy sát ba chiếc đầu bị chặt đứt cả tay chân cũng không còn.

A Tam nhận xét:

– Thân pháp của bọn này đúng là người của Thiên Linh Giáo, ít nhất cũng là những cao thủ có hạng.

Tiểu Tà thấy thương thế bị rách ba tấc sâu, lập tức lấy thuốc bột đắp vào trị thương cho mình và cả A Tam, A Tứ nữa.

A Tam nói:

– Nơi này có cao thủ canh gác nhất định có gì kỳ bí. Chúng ta thử tìm xem.

Ba người tiếp tục mò tới. Trong phòng trừ ra một ngọn đuốc đã tắt thì chẳng còn gì. Đốt lên hai ngọn đuốc trên tường, ánh sáng soi rõ, chính giữa nhà lại có một ngôi nhà nhỏ nữa.

Tiểu Tà thấy kỳ lạ, nói:

– Theo lý mà nói không có ai thiết kế trong ngôi nhà lớn lại có ngôi thạch bảo nhỏ như vậy. Vả lại bốn tên Hắc Y lại có trách nhiệm canh giữ nơi đây.

Dứt lời, Tiểu Tà vận dụng công phu của Lương Không Không chỉ dạy, đeo lên xà nhà, xem xét như một tên ăn trộm.

A Tam hình như có chút suy đoán:

– Bí mật nằm tại căn nhà này.

Tiểu Tà hỏi:

– Tại sao người biết được?

A Tam nói:

– Đã có ngôi nhà kỳ lạ thì tất nhiên phải có chuyện kỳ lạ. Không chừng nó là

một loại học tử, có thể xoay trở được.

Ba người chạy hướng đối diện với căn nhà, cử chưởng dồn công lực xô mạnh đi.

Vẫn không nhúc nhích được nửa tấc.

Tiểu Tà nói:

– Đổi qua bên khác thử xem.

Hai người lập tức nghe theo, vận sức xô ngang một bên. Thật kỳ lạ, bức tường từ từ lùi ra sau, từ ngay cửa chính bên dưới mở ra một con đường rộng năm thước. Người thiết kế cơ quan này phải nói là có óc thông minh tuyệt đỉnh.

Cũng may, gặp bọn Tiểu Tà là những con tiểu yêu, có tính tò mò tọc mạch, dù khó khăn đến đâu cũng phải tìm cho ra mới hả dạ.

Ba người tiến vào địa đạo vừa lạnh vừa tối nhưng đường đi thì láng trơn, giống như có người thường xuyên quét dọn.

Độ hai mươi mấy trượng dài thì đến cuối đường. Ở đó có một khung cửa màu đen. Ba người hợp sức mở ra rất dễ dàng.

Trước mặt cảnh vật hoàn toàn khác nhau. Bên trong điện quang phát sáng và vật trang trí rất đẹp.

Tiểu Tà biết rõ nơi này là trung tâm của đại điện và cũng là địa đạo duy nhất dẫn đến đây.

Ba người xông vào.

Nơi đây được trưng bày ba tượng Phật không lớn. Bên bàn có một bà lão mặc áo xám, mặt hướng về pho tượng.

Như cảm giác có người đến, bà lão vội quay lại, với cử chỉ bất ngờ, hỏi:

– Các người có phải là người Trung Nguyên không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Bà cũng phải...?

Bà lão cười:

– Tại sao các người đến đây?

– Chúng tôi lén lút vào đây.

– Như vậy bên ngoài có số người...

Tiểu Tà chưa hiểu rõ sự tình nên không dám nói bậy:

– Số người đó đang nhốt bà phải không?

– Không phải.

Tiểu Tà đã đoán ra ý của bà lão, nên nói:

– Bà yên tâm! Chúng tôi đã giết hết chúng rồi.

Bà lão biểu lộ vẻ kinh ngạc, như không tin lời nói của Tiểu Tà:

– Người...

Tiểu Tà đắc ý cười:

– Sao rồi? Bà không tin hả?

Dứt lời, hấn liền chỉ vào vết thương bên đùi trái, nói:

– Chứng minh bằng thành tích này, bà có tin không?

A Tam, A Tứ cũng đưa ra vết thương:

– Đây cũng là vết thương chứng minh.

Thương thế của ba người làm cho bà không thể không tin.

– Vậy các người đến cứu ta sao?

– Vậy thì phải xem bà là ai đã.

Tiểu Tà thấy hình dáng bà lão, nhất là sống mũi cao cao, tánh tình điềm đạm, tỏ ra một trang phong lưu quý phái nên nói:

– Chúng tôi và lão tiền bối hình như đã gặp qua rồi.

Bà lão không dẫn được nụ cười, vì Tiểu Tà nói chuyện như đang nằm mơ:

Rõ ràng hấn là một tiểu hài mà làm bộ nghiêm nghị như một ông lão. Bà lão bất chợt cười lớn:

– Có phải không đấy? Ta đã gần mười năm chưa rời khỏi nơi này. Người từng gặp ta ở đâu?

Tiểu Tà vẫn không bỏ ngỡ:

– Tôi nhất định đã gặp qua lão tiền bối. Có phải bà có một cô con gái hay không?

Bà lão rung động, qua một lúc mới nói:

– Có một đứa!

Câu chuyện chưa dứt, Tiểu Tà đã tung mình lên, đôi tay hướng về bà lão, tung vô số bóng chưởng, khí thế như bạt sơn hải đảo ép đến bà lão, tới tấp tấn công.

Bà lão nhất thời không hiểu chuyện gì. Lúc này không phải hấn nói chuyện rất khả ái sao? Tại sao chỉ phút chốc lại ra tay cố sát như vậy?

Không để cho bà lão có thì giờ suy nghĩ, Tiểu Tà vận dụng công phu “Phân thân viễn ảnh” hóa ra bảy bóng mờ, tiếp theo sử dụng toàn là chiêu thức tuyệt học của Phiêu Hoa Cung, làm cho bà lão muốn hoa cả mắt.

Ngẫu nhiên bà lão phải vận dụng công phu tuyệt học để hóa giải. Tiểu Tà bỗng dừng tay cười... ha... ha, nói:

– Quả nhiên là bà sao? “Hoàn thiên bất phụ hảo tâm nhơn”?

Bà lão thấy hấn thu tay về, biết hấn chỉ dùng thân pháp thử mình mà thôi, nên

cũng thu hồi công lực, hỏi:

– Các người rốt cuộc là ai? Đến đây với mục đích gì?

Tiểu Tà cười thân mật:

– Tôi là Dương Tiểu Tà, đến đây thì mục đích có nhiều rồi.

A Tam hỏi:

– Tiểu Tà bang chủ? Bà lão này cũng biết chiêu pháp này sao?

– Không sai.

Tiểu Tà lại nhìn bà lão, cười hi...hi nói:

– Phân thân hóa ảnh thần công!

Bà lão nghe nói, mặt biến sắc:

– Người biết được công phu này sao?

Tiểu Tà nói:

– Không chỉ biết thôi mà còn biết nó xuất phát từ Phiêu Hoa Cung nữa. Tôi còn biết con gái bà chính là người con gái thần bí.

Bà lão ngơ ngác chưa kịp hỏi thì Tiểu Tà đã nhanh miệng nói:

– Con gái bà hứa dẫn chúng tôi đi gặp một người, bây giờ tôi đã hiểu ra người đó chính là bà.

Bà lão kinh hãi:

– Các người từng gặp con gái của ta sao?

Tiểu Tà khoát tay:

– Cô ta chỉ quen biết, hứa sẽ dẫn chúng tôi đi nhưng lại bỏ rơi chúng tôi, nên chúng tôi đành phải lần mò đến đây.

Bà lão hỏi:

– Tìm đến đây làm gì?

Tiểu Tà nói:

– Tôi muốn tìm người để giải đi khỏi sợi dây thắt lưng oan nghiệt này đây.

Bà lão nghe nói con gái mình không bị bắt nên mỉm cười:

– Các người nói rõ chuyện này một chút được không?

Tiểu Tà nói:

– Cũng được! Nhưng bà phải nói việc của bà cho chúng tôi biết.

Bà lão gật đầu:

– Thử xem!

Tiểu Tà cười:

– Bà là mẹ của cô ta, bà bị kềm chế nên cô ta phải làm việc cho Thiên Linh

Giáo Chủ, phải không?

Bà lão không hiểu:

– Thiên Linh Giáo?

Tiểu Tà nghĩ rằng bà bị cầm cố quá lâu nên không biết chuyện biến đổi ngoài thế gian, cũng không biết La Sát Hòa Thượng đang khống chế các môn phái võ lâm như thế nào? Thần Đa Đảo là cái gì? Người đầu bạc, chân mày bạc, dài như đuôi chó là ai?

Vội kể sơ qua một số việc. Bà lão bấy giờ đã hiểu được đôi chút, thở ra nói:

– Hà...! Ta cũng không phải bị chúng nó kềm chế, chẳng qua chúng không cho ta tiếp xúc liên hệ với người bên ngoài mà thôi.

Tiểu Tà không hiểu, hỏi:

– Tại sao?

Bà lão thở dài nói:

– Có thể vì công phu “Phân thân viễn ảnh” của Phiêu Hoa Cung.

Tiểu Tà nói:

– Bà chính là Phiêu Hoa Cung Nữ?Ồ, nhưng cũng không phải bà còn rất trẻ mà.

Bà lão lắc đầu:

– Không phải ta, mà là mẹ ta.

Tiểu Tà nói:

– Mẹ của bà là Phiêu Hoa Cung Nữ, sau đó chạy qua Phiên Quốc, đem công phu truyền lại cho bà?

Bà lão gật đầu:

– Ủ!

Tiểu Tà nói:

– Thân mẫu của bà tại sao bỏ Trung Nguyên đi qua Phiên Quốc? Xưa nay người của Phiêu Hoa Cung không được rời khỏi cung mà.

Bà lão thở dài, nhớ lại chuyện xưa:

– Chuyện đã qua hơn mấy mươi năm rồi.

Tiểu Tà nói:

– Chuyện này rất quan trọng, đáng nói.

Bà lão bắt đầu kể:

– Mẹ ta trong bụng có ta mới rời Phiêu Hoa Cung. Cha ta là Giáo Chủ mà trước đó chỉ là một tên Giáo thù. Sau này tiếp vị Chưởng giáo cùng với mẹ ta sinh sống rất thoải mái. Nhưng có một ngày mẹ ta vô tình phát lộ công phu tuyệt học

“Phân thân viễn ảnh”. Không bao lâu, cha ta vô cớ chết đi, chức vụ Chưởng giáo do nơi hấn đảm trách. Cuộc sống không có gì thay đổi, song hấn muốn moi từ mẹ ta món công phu “Phiêu Hoa Cung tuyệt học”. Mẹ ta không học được nhiều, cũng không cách nào cho hấn được tiếp thu đầy đủ. Cuối cùng, hấn bắt một tỳ nữ ở Phiêu Hoa Cung buộc phải đem trao cho hấn một chiếc hộp. Ai ngờ...

Tiếng nói của bà lão dần dần nhỏ lại, trộn lẫn với nhiều đau buồn, sầu hận, Tiểu Tà đang nghe câu chuyện hấp dẫn, không muốn gián đoạn, liền hỏi:

– Có phải trong hộp đựng “Huyết biến”, thứ răng của loại độc thú có thể chế ra “Hắc huyết thần tâm” không?

– Không sai! Mẹ ta cũng không biết loại đó có thể mài nhỏ để trở thành “Hắc huyết thần tâm”. Lúc đó, thúc thúc ta có được loại này thì mừng như điên.

Tiểu Tà nói:

– “Hắc huyết thần tâm” xuất hiện trên giang hồ chính là vì vậy?

Bà lão nói:

– Chẳng những hộp răng “Huyết biến” đó đã chế ra được “Hắc huyết thần tâm” mà còn luyện được “Độc Sa Chưởng”. Cũng vì vậy hấn đã bắt cha của Vệ Tiên tông khừ một nơi và làm Chưởng Giáo đến giờ.

Tiểu Tà hỏi:

– Còn bản thân bà thì sao?

Bà lão tiếp tục thở dài:

– Mẹ ta biết được bản thân nhất thời sơ hở, mà còn giao chất độc cho hấn nên lương tâm cắn rứt, không lâu phát bệnh từ trần, để ta lại một mình. Chuyện dựng vợ, gả chồng của ta do hấn an bài. Rồi ta bị giữ tại đây. Có thể hấn sợ ta đem chuyện “Hắc huyết thần tâm” truyền ra võ lâm.

Tiểu Tà rốt cuộc đã hiểu tại sao “Hắc huyết thần tâm” mãi lưu lạc giang hồ, sang tận Phiên Quốc. Nhưng hấn vẫn còn có nghi vấn.

Bà lão tiếp:

– “Hắc huyết thần tâm” đáng lẽ nằm trong tay giáo chủ Thiên Linh Giáo, nhưng Hắc y sứ giả Giang Chấn Vũ lại nói thủ hạ của Thiên Linh Giáo Chủ đã cướp đi. Một người đã chết, sao hấn còn truy tìm?

Không những Tiểu Tà đặt nghi vấn, mà cả A Tam, A Tứ cũng cho rằng câu chuyện chưa hợp lý.

Tiểu Tà hỏi:

– Lão phu nhân! Bà có biết Thiên Linh Giáo Chủ đã mài được bao nhiêu cây “Hắc Huyết Thần Tâm” không?

Bà lão nói:

– Hình như được sáu cây. Đó là lời mẹ ta nói.

– Sáu cây? Vậy là ăn khớp với lời của Giang Chấn Vũ. Nhưng không lẽ Giang Chấn Vũ nói láo? Hắn không lấy hết sáu cây, và một cây đem chế thuốc? Hay hắn đã không đoạt được “Hắc Huyết thần trâm”?

A Tam lên tiếng:

– Có thể như vậy. Lúc trước “Hắc Huyết Thần Trâm” xuất hiện trong tay La Sát Hòa Thượng, có thể Giang Chấn Vũ chưa có trong tay “Hắc Huyết Thần Trâm”.

Tiểu Tà nói:

– Chuyện thì không sai!

Tuy nói vậy nhưng trong thâm tâm hắn rất kích động, còn có nhiều nghi vấn.

A Tứ nói:

– Tiểu Tà bang chủ! Tìm hiểu làm gì chuyện thiên hạ, hãy lo đi tìm cô gái ân nhân của mình, e vui hơn.

Tiểu Tà hỏi bà lão:

– Lão phu nhân có thể cho chúng tôi biết con gái của bà tên gì không?

Bà lão ngạc nhiên:

– Nó chưa nói tên cho các người biết sao?

Rồi bà lão tiếp:

– Nó không nói tên cho các người biết tất nhiên là có nguyên nhân. Ta nghĩ các người đích thân hỏi nó thì hay hơn.

Tiểu Tà đối với chuyện này không mấy quan tâm, nên hỏi sang chuyện khác:

– Chồng của bà đâu? Có còn sống không?

Bà lão nói:

– Có thể đã hơn năm năm chưa gặp. Cả đứa con gái cũng ít khi trở về.

Tiểu Tà đôi mắt tròn xoe:

– Đã hơn năm năm? Hình như bên trong có rất nhiều bí ẩn. Bà muốn ra đi không? Bây giờ không còn ai cản trở nữa.

Bà lão cười:

– Ta ở đây đã lâu. Ra đi sẽ không chút tự do, nếu ra đi gặp Giáo chủ thì càng không tốt.

Tiểu Tà nói:

– Xin lão phu nhân cứ an tâm. Giáo chủ đã giống như một con chó điên chạy bậy. Không chừng ông ta đang bị vây hãm tại Trung Nguyên, hết đường trốn về đây.

Bà lão lơ lửng:

– Vây...!

Bà lão không tin lời nói của Tiểu Tà là thật, một Đại Giáo Chủ tại sao lại phải trốn chạy?

Tiểu Tà kéo sợi dây đỏ trong lưng ra:

– Chính là sợi dây này. Bà có cách nào tháo gỡ nó ra không?

Bà lão nhìn sơ qua đã biết, nói:

– Nghe nói chỉ cần hai đầu dây đầu lại sẽ mở ra.

Tiểu Tà chán nản:

– Nếu chỉ đơn giản như vậy, tôi đâu cần phải mang nó đến hai mươi ngày và đến tận đây tìm bà chỉ giáo? Bây giờ so với sợi dây nịt còn siết cứng hơn, càng cựa quậy càng siết chặt, thân tôi sắp thành cây lạp xưởng khô rồi.

Bà lão sắc mặt nghiêm trọng, qua một lúc mới nói:

– Ta cũng không nghĩ ra cách. Trừ ra câu chuyện thần thoại từ xưa truyền lại là bão tuyết đã cứu công chúa thì ai cũng chưa từng nghe qua cách nào để mở ra sợi dây đó.

Ba người nghe nói mặt mày âu sầu như muốn khóc.

Tiểu Tà thở dài:

– Cái gì? Tâm sự đã hết nửa ngày mà vẫn còn chưa muốn cứu sao. Lão phu nhân! Bà ấy nghĩ ra cách giải cứu chúng tôi.

Bà lão rất thông cảm với Tiểu Tà, nhưng không có cách nào cứu được, bà lão nói:

– Cha ta từng nói qua, dây này thuộc về liệt hỏa luyện thành. Hình thức tuy mềm dịu nhưng khí dương căng có thể dùng phương pháp khắc tinh giải trừ. Tìm một hình thức tuy căng nhưng tính chất êm dịu thì mới hóa giải được.

Tiểu Tà cười đau khổ:

– Đó là vật gì? Đồ chơi không được thử bậy, nếu không thành công nó siết đứt bụng không còn ăn được nữa.

Bà lão an ủi:

– Người lành sẽ có trời giúp. Dương công tử đã đánh sập Ky Mộc Sơn thì đâu còn ai dám so sánh? Theo ta thì sẽ không có gì nguy hiểm.

Tiểu Tà thấy không có kết quả, chán nản nói:

– Thôi! Bỏ qua chuyện này đi, theo lời bà nói thì tôi chỉ còn cách xúc phạm thiên thần để trời làm ra phong vũ giống như công chúa thì mới thoải mái cởi bỏ dây này ra.

A Tam hí hửng:

– Em ủng hộ kế hoạch của anh! Mau tìm thiên thần xúc phạm để cho trời đất

nổi giận làm mưa làm gió.

A Tứ tự tin:

– Muốn tìm thiên thần thì cứ đến đình miếu đập phá các tượng thần là được rồi.

Tiểu Tà tức giận, nắm sợi dây kéo mạnh:

– Thiên Linh giáo chủ! Có một ngày ta sẽ chém đầu người. Dù cho bị dây siết đứt làm hai khúc ta cũng không ân hận.

A Tam nói:

– Đúng! Thà chết nhưng bất khuất chính là tinh thần của Bang Thông Thực.

Tiểu Tà giơ tay gõ vào đầu A Tam:

– Bất cái đầu của người! Dây không cột vào lưng người nên giỏi nói dóc.

A Tam ôm đầu cười:

– Em đang cổ vũ khí thế của Bang mà.

Tiểu Tà lảm nhảm:

– Lão phu nhân! Bà có biết cách nào xuất cung trở về Trung Nguyên một cách thuận lợi không?

Bà lão lắc đầu:

– Ta ở đây quá lâu, mọi biến đổi bên ngoài đều không biết. Các người cứ nên theo đường cũ trở về.

Chuyện chưa nói dứt bên ngoài đã nghe tiếng hí của con hồng mã.

Tiểu Tà ngạc nhiên, nhìn ra cửa. Tập trung tinh thần chờ đợi tiếng âm truyền ra.

Ngựa lại hí vang. Tiểu Tà nói:

– Hồng mã ai đem đến đây? Chắc là cô gái thần bí đó.

A Tam nói:

– Chắc cô gái đó lại giúp ta.

A Tứ gật gù:

– Còn hồng mã bị bắt ngoài trận địa, tại làm sao cô ta giữ cẩn thận để trao trả như vậy?

Tiểu Tà cười:

– Thần mã của ta mà. Thần mã của Đa Đảo.

Tiểu Tà quay về hướng bà lão, nói:

– Lão phu nhân! Tôi đã tìm được cách xuất cung thuận lợi, bà hãy bảo trọng! Gặp được con gái, bà báo cho cô ta biết hãy đến Trung Nguyên cứu tôi.

Ba người bay ra cửa ngoài. Bà lão theo đưa tiễn.

Chỉ thấy nơi góc tháp vang lên một tiếng như rỗng gâm cộp hú xuyên qua cao phong. Ba người đã lên yên khuất dạng. Bà lão đứng nhìn theo, thở dài một hơi, từ từ quay thân vào trong, nhưng bỗng phát hiện một người con gái đang đứng áng nơi cửa.

– Mẹ!

Bà lão và cô gái ôm nhau rơi nước mắt.

o O o